

De Koning Van Caalex

De Necromancer

Kevin De Meersman

Ontdek de eerste stappen van een veelbelovend talent.

Met trots presenteren we de eerste drie hoofdstukken van een opkomende schrijver die een frisse, originele stem aan de literaire wereld toevoegt: Kevin De Meersman. In deze eerste pagina's neemt hij ons mee in een verhaal dat spanning en mysterie op meesterlijke wijze combineert.

Het plot ontvouwt zich stap voor stap, waarbij je als lezer steeds dieper wordt meegezogen in een wereld vol onverwachte wendingen en gelaagde personages. Kevin weet met zijn verfijnde pen de lezer te grijpen en laat je niet meer los.

Deze introductie belooft een verhaal vol verrassingen en onvergetelijke momenten. Laat je meevoeren door de kracht van zijn woorden en ontdek zelf waarom deze jonge schrijver een naam is om in de gaten te houden.

Hoofdstuk 1

Baltigo

De zon ging bijna onder en de lucht had iets onheilspellends over zich. Baltigo rustte uit op een klein heuveltje dat net boven het moeras uitstak. In de verte was de lucht gevuld met zwartgrijze wolken. Hij liep al een tijdje achter de regenachtige lucht aan, maar hoopte de bewolking alsnog te kunnen inhalen. De zomerse stortbui zou een aangename afwisseling zijn na de lange hete tocht naar Morsmetak. De dikke waterdruppels zouden het zweet op zijn rug en benen kunnen wegspoelen, zijn veren afkoelen en zijn gezicht verfrissen door er zachtjes overheen te stromen. Misschien was er zelfs genoeg regen om zijn waterflesje opnieuw te vullen.

Hij kantelde zijn hoofd naar de hemel, sloot zijn ogen, snoof de lucht heel diep op en zei dan luid: 'Aah, de zomer.'

Er hing een geur van vers gevallen regen omdat de bodem nog zo warm was dat je het verdampte regenwater goed kon ruiken. Het deed hem denken aan een zwaard dat in water wordt ondergedompeld om het daarna opnieuw te kunnen temperen. Als het withete zwaard het water raakt, dan spuit de stoom er vanaf en maakt het een sissend geluid. Dat gevoel beeldde Baltigo zich in; hij vermoedde dat er stoom van zijn lichaam zou opstijgen omdat de verre reis in de blakende zon hem al tot het uiterste had gedreven.

Baltigo draaide zich om en keek naar de stand van de zon. Ze stond nog een stuk boven de horizon, maar in de verte begon zich een lichte paarsrode gloed af te tekenen.

'Een rode zonsondergang', zei de bode zacht, terwijl hij in alle richtingen naar de lucht keek. Het bezorgde hem een onrustig en benauwd gevoel terwijl hij naar de kleuren van de horizon begon te staren. In zijn kindertijd had hij in de paleistoren van Calax ooit een boek over de vier natuurelementen gelezen; Lucht, Aarde, Water en Vuur. In een van de passages van dat boek staat dat de rode zonsondergang een teken van het Vuur is, het vierde element in de ring. En dat telkens er een dieprode gloed over de hemel hangt, er zich een of andere nare gebeurtenis voordoet. Die herinnering

bracht zelfs een rilling over zijn rug. Voorlopig was er tijdens zijn reis naar Morsmetak niets noemenswaardigs gebeurd.

'Misschien heeft de rode zonsondergang iets te maken met de gebeurtenissen van de voorbije nacht?', vroeg hij zich luidop af. Hoewel het overlijden van de koning van Calax ondertussen bijna een volledige dag geleden was en er de avond voordien ook geen rode zonsondergang te bespeuren viel.

'Ik hoop maar dat er vanavond niets gebeurt wanneer ik de brief van de koningin moet overhandigen', mompelde hij en zuchtte diep.

'Goed, de koning is niet meer. Ik ben op missie voor de koningin, ik moet zo vlug mogelijk mijn taak volbrengen. Ik mag niet dralen en moet nu verder haast maken', zei hij met gebalde vuisten om zichzelf opnieuw van het belang van zijn opdracht te overtuigen.

Vanop de top van de rotsachtige heuvel zag hij in de verte Morsmetak opdoemen. Hij keek om zich heen en zocht naar een gemakkelijke manier om het heuveltje af te dalen. De grassige kant zou het makkelijkst zijn en hij begon die met kleine schuifpasjes naar beneden te stappen.

Vanaf de voet van het heuveltje liep de bode verder over de moerassige, zompige bodem. De brakke ondergrond van het moeras lag tussen Calax en Morsmetak in. Het was allesbehalve de aangenaamste ondergrond om over te lopen en vliegen. Daar waar door de zon een aantal kleine plassen waren uitgedroogd, stonk het soms zelfs naar rottende vis. Hier en daar stak een stukje grond iets hoger en groeide er wat gras op, maar als je daar te lang bleef staan, zou je mettertijd ook in de bodem zakken. Gelukkig hieven zijn vleugels hem telkens net op tijd weer van de grond, zodat hij de plasjes water en de modderige plekken maar kort aanraakte.

De Celestial liep verder door de drassige gebieden. Hoewel je het niet echt 'lopen' kon noemen. Een Celestial kan natuurlijk vliegen, maar Baltigo gaf er de voorkeur aan om bij elke slag van zijn vleugels met een kleine stap de grond te raken. Het gaf hem extra loop- en vliegkracht als hij rakelings over de bodem sprong en voorwaarts huppelde. Zijn passen waren enkele lengtes langer dan enkel te rennen zonder hulp van zijn vleugels. Vliegen was voor Celestials nochtans dé manier bij uitstek om zich te verplaatsen. Zodra je in volle vlucht kwam, haalde je wel een zekere snelheid, maar Baltigo

vond dat niet efficiënter dan extra stuwkracht vanuit zijn benen te gebruiken. In tegenstelling tot andere Celestials hield de bode erg van het contact met de grond. Desondanks was hij als buitenbeentje toch een van de snelste boden van Calex. Zoniet de snelste!

Bij elke stap sprong die Baltigo nam, klaptten en wiekten zijn krijtwitte vleugels erop los. Zijn lange goudgele haren wapperden in de wind. De kap van zijn grijze mantel hing niet meer op zijn hoofd, maar was door het lopen achterover gewaaid. Ze vloog op en neer en raakte nog nauwelijks zijn rug. Een dun boordje rondom de kap was van elfenzilver gemaakt. Het schitterde, parelde en weerkaatste het laatste zonlicht bij elke beweging. De koord die zijn mantel onder zijn kin samenhiield, zat door het lopen strak rond zijn nek en hij voelde het lichte schuren ervan in zijn hals. Maar dat vond hij niet erg. Je weet pas dat je aan het werken bent als het materiaal het je vertelt; dat was altijd zijn motto geweest.

Onder zijn mantel droeg hij het typische Celestialgewaad. Het leek een beetje op een korte jurk, met een zilveren boord onderaan, een donkerbruine riem rond zijn midden gegespt en een uitgesneden V-hals die de gespierde borst van de bode lichtjes ontblootte. Aan de riem rond zijn midden hing een klein bruin leren zakje dat met een dun touwtje werd dichtgehouden. Het was als bode handig om er iets in te vervoeren, zoals zijn flesje met water. Aan zijn voeten droeg hij bruine sandalen die met twee lange platte leren koorden rond zijn benen zaten gewikkeld.

De bode draaide zich tijdens het lopen en vliegen heel kort om en keek snel nog even naar de zon. Hij wilde voor de volledige duisternis in Morsmetak aankomen. Hij had er vertrouwen in dat hij net op tijd zou arriveren, want de felle gele zon stond nog net boven de kim.

Baltigo zou Morsmetak voor de allereerste keer aan de binnenkant zien. Celestials waren in Morsmetak echter nooit welkom geweest, maar als bode had hij geen andere keuze. Een bode kwam en ging waar de gezagvoerders van het paleis van Calex het nodig achtten. Hij was door Lago de Wijze, de raadgever van de overleden Celestialkoning Lotengo de Ziener, in allerijl naar de stad in steen gezonden. Vroeg in de ochtend al had Lago de Wijze hem een belangrijke boodschap van koningin Oliniga gegeven en was hij aan

zijn reis naar Morsmetak begonnen. Nadat Baltigo de brief van Lago had gekregen en die in een binnenzak van zijn mantel had gestopt, had Lago hem bevolen: 'Je moet sneller dan de wind vliegen ... of lopen in jouw geval ... of ... of ... beide! Je weet wel!'

De bode had toen met een simpele knik van zijn hoofd Lago de rug toegekeerd en was op zijn lange reis naar Morsmetak vertrokken. Samen met Baltigo waren nog drie andere boden naar de uithoeken van het Rijk gestuurd. Ze waren naar de Hoge Elfen in het Latirabos, naar de Tovenars in de Dorakwoestijn en naar de Dwergeren in het IJzergebergte gezonden. Naar het Livatomeer waren al verscheidene jaren geen boden meer gegaan omdat daar heel lang niemand meer werd aangetroffen. Morsmetak was zelfs een eind verder dan de andere bestemmingen, maar Baltigo wilde kost wat kost voor de anderen terug in Calex arriveren nadat hij zijn brief had afgeleverd. Dat klaarspelen zou nog minstens een korte nachtrust en een hele dag terugreizen duren.

Morsmetak was niet ver meer. De lange tocht naar de stad van de halfdoden liep op zijn einde, want Morsmetak begon stilaan groter te worden en de grond voelde stugger aan. 'Ik ben het moeras bijna door. Straks voel ik na al dat geplens en gespetter eindelijk wat steen onder mijn voeten. Dan kan ik zometeen het laatste eind wandelen en mijn vleugels laten rusten. De vleugels van de snelste bode van Calex. Ha! Misschien wel de snelste van het hele Rijk!' Hij liet een korte pauze, riep dan: 'Snelle Baltigo!' en sprong, huppelde en vloog verder. Niemand anders mocht van Lago de Wijze de boodschap van koningin Oliniga aan Okeitik de Necromancer van Morsmetak bezorgen en die eer liet hij niet aan zich voorbijgaan.

Hoofdstuk 2

De poortwachter van Morsmetak

Baltigo was bij de toegangspoort van Morsmetak aangekomen. De grond rondom de stadsmuren gaf hem de kriebels en huiveringen op het lijf. Overal waar hij keek, lagen lijken, botten en skeletten.

Sommige nog onaangeroerd, andere met wat pezig spierweefsel overdekt, weer andere door aasgieren, raven of vleeseters helemaal tot op het bot kaalgevreten. De stadsgracht met alle lijken en skeletten diende als afschrikkingsmiddel voor iedereen die de stad naderde. Hij wist dat de Necromancers hun lijken na de zielstocht over de stadsmuur in de stadsgracht gooiden. Na het begeleiden van de ziel van de dode naar het hiernamaals, is een begrafenis niet meer nodig. Zo dachten ze erover. Baltigo had er al over gehoord, maar de lugubere aanblik van alle lijken rondom hem, bracht hem de angst die ze ermee bedoelden te bereiken.

Hij probeerde zijn blik van de lichamen af te wenden en keek naar de grote gitzwarte poort. Hij stapte verder en had ondertussen zijn vleugels onder zijn mantel geborgen. Ze weten vast wel dat ik een Celestial ben; ik hoef er niet mee te paraderen, dacht hij.

Toen hij voor de poort stond keek hij even op en neer. De poort was gemaakt van robuust zwart hout, waarin zware ijzeren pinnen naar buiten staken. Ook bovenop de poort piekten zwarte ijzeren punten en ze gaven opnieuw de indruk dat ongewenste bezoekers niet welkom waren. Maar Baltigo moest binnen zijn. Hij moest Okeitik de Necromancer spreken en hem zo vlug mogelijk de boodschap van de koningin overbrengen. Hij tuurde nog wat naar het zwarte hout en zag aan de rechterkant van de poort een grote steen aan een lange donkergrijze ketting hangen. Eén kant van de eivormige steen was tot een stompe punt geslepen en was lichtjes in het hout verzonken in een gat dat waarschijnlijk door de vele jaren kloppen in de poort was gebeiteld. Hij nam de steen, trok die een beetje naar achteren en liet hem met een denderende slag in de poort vallen. De gong die erop volgde was tot ver buiten de stadsmuren hoorbaar. Het felle geluid zorgde ervoor dat Baltigo schrok en een klein beetje naar achter sprong. Onder de houten bedekking van de poort zat een loodzwaar metalen frame waartegen de steen het geluid maakte. De gong deed onmiddellijk alle vogels opvliegen. Behalve de raven die op de karkassen zaten, die bleven pikken aan de lijken, waarmee ze te kennen gaven dat het een gewoonte was om de stadspoort te horen.

Niet veel later hoorde Baltigo in de verte voetstappen op krakend hout. Links boven de poort stond op de stadsmuur een klein torentje

waar de poortwachter zat. Baltigo deed een paar stappen achteruit, keek omhoog en zag toen een donkere schim die vanaf het torentje in zijn richting wandelde.

Vaak wist de wachter van tevoren dat iemand de stad wilde betreden. Meestal waren de vogels uit de stadsgracht al opgevlogen voor de bezoeker de steen aan de poort kon gebruiken. Als volgeling van het pad van de Aarde kon hij zelfs aan de trillingen in de bodem voelen dat iemand de stad naderde. Alles wat kruipt, stamp, rolt en zich voortbeweegt over de grond kunnen ze opsporen. Normaal leggen ze dan eerst een hand op de grond om trillingen op te zoeken en zich bewust te maken van wie er nadert. Omdat de vogels pas opvlogen na de gong van de poort en omdat hij geen trillingen had gevoeld besepte de poortwachter onmiddellijk dat er een Celestial aan de poort stond. Bij een Celestial kon je het lichte geruis van hun stappen en vleugels niet altijd of nauwelijks horen. Tenzij die Celestial zich met zijn volledige gewicht vanuit de lucht tot de grond liet zakken, maar dat had de wachter in het verleden nog maar één keer gevoeld. Nu had hij de lichte stappen van Baltigo niet gehoord en hadden de vogels de Celestial ook niet opgemerkt.

De poortwachter besliste meteen dat hij een Celestial maar beter de deur kon wijzen. Hij vroeg met geveinsde verwondering: 'Wie gaat daar?' Hij keek star en argwanend naar de Celestial en zag de witte parelende vleugels lichtjes onder de mantel van Baltigo komen.

'Ik ben Baltigo, heer poortwachter; ik ben een bode van Calex en ik heb een boodschap voor Okeitik de Verzamelaar', riep Baltigo met het hoofd naar achteren en naar boven kijkend. Hij zag dat de wachter een dicht aansluitende zwarte mantel droeg en dat behalve zijn spierwitte neus, de rest van zijn gelaat volledig bedekt was met de schaduwen van de kap van de mantel.

De poortwachter stapte wat dichterbij en kwam vlak boven Baltigo staan. Necromancers hadden een natuurlijke afkeer voor Celestials omdat ze het al eeuwenlang oneens waren over het te bewandelen elementaire pad. De wachter kende de geschiedenis tussen de Necromancers en de Celestials maar al te goed en was daarom niet meteen van plan de bode zomaar een vrijgeleide te geven. Hij snoof even wat lucht op en riep: 'Een Celestial nog wel?' Hij liet nog een

pauze en sprak toen met een beduidend lage stem: 'Wat maakt dat een Celestial zich op dit late uur nog aanbiedt aan onze poort?'

Het was een vete van eeuwen die in het gesprek van man tot man tastbaar werd. Baltigo trachtte de uitdagende woorden naast zich neer te leggen en pleitte: 'Heer wachter! Ik vraag u mij alsnog de stad te laten betreden, ik heb geen slechte bedoelingen. Ik ben alleen de overbrenger van slechte tijdingen'. Terwijl hij dat riep, dacht Baltigo: 'Meer mag ik echt niet zeggen of ik kom zelf nog in de problemen. Ik moet de brief van de koningin bij Okeitik krijgen en dan zo vlug mogelijk naar Calix terugkeren.'

De wachter herhaalde zijn woorden iets minder provocerend. 'Een Celestial, bij avondval, in Morsmetak ...' en schudde het hoofd terwijl hij naar de rode gloed keek die de ondergaande zon nog op de horizon wierp. 'Ik moet u adviseren om op een gunstiger tijdstip terug te keren, heer hemelvogel. De stad maakt zich klaar voor de nacht. Er zijn wat herbergen rondom de stad, als u dat wilt', waarna de poortwachter zich omdraaide om terug naar zijn torentje te wandelen.

Verdraaid, die man maakt het er me niet gemakkelijk op, dacht Baltigo. 'Kunt u bewogen worden tot een gesprek van dichterbij, heer poortwachter? Dan kan ik u de brief van de koningin laten zien', zei Baltigo gauw om te proberen de wachter alsnog te overtuigen. Het werkte, de wachter draaide zich om.

'Een brief van de koningin?' Een zending van de koningin kon de poortwachter niet zomaar aan zich laten voorbijgaan. Okeitik de Verzamelaar zou hem niet in dank afnemen dat hij een koninklijke bode met een belangrijke boodschap de deur zou wijzen.

'Ja, mijn heer, ik ben gezonden door hare majesteit de koningin van Calix met tijdingen die niet tot het ochtendgloren kunnen wachten. Ik ben gezonden naar Morsmetak om Okeitik de Verzamelaar zo vlug mogelijk te spreken. Het is van cruciaal belang dat de leiders van de volkeren op de hoogte gesteld worden van belangrijk nieuws.'

'Ik zal uw brief komen inspecteren.'

De wachter verliet de bovenkant van de poort en begaf zich terug naar de toren. Daar nam hij een stenen trap die langs de binnenzijde van de muur naar beneden liep. De zwarte mantel die

hij droeg, vloog daarbij op van de grond omdat hij als Necromancer sneller dan enig ander wezen kon bewegen. Necromancers kunnen zich razendsnel over de bodem verplaatsen, als ze maar kunnen zien waar ze heen gaan. Dan schieten ze van de ene plaats naar de andere. In een mum van tijd stond de wachter beneden aan de poort en een luid gekraak gaf aan dat de hendel geopend werd. Het ijzer dat al jaren als slot dienstdeed, scharnierde open en met een ruk trok de wachter aan de poort. Het gewicht van de poort zorgde ervoor dat ze maar traag in beweging kwam en nadat ze op een kleine kier was geopend, had de wachter alle moeite om ze weer tegen te houden. Door de spleet van de poort stak de wachter zijn rechterhand uit en zei kort: 'De brief?'

'Alstublieft.' Baltigo keek recht naar de poortwachter, maar die had ondertussen een zwarte doek voor zijn gezicht gebracht, zodat alleen nog zijn kleine spleetogen zichtbaar waren. Hij zag nog een klein stukje van de spierwitte huid van de wachter en één pikzwarte lok haar voor zijn ogen, meer niet. Hij haalde het met zilveren draad geweven zakje uit de binnenzak van zijn mantel en gaf het aan de poortwachter. Die nam het zakje aan, opende het en legde de brief in zijn andere hand. Hij keek inspecterend naar het zegel waarmee de brief was gesloten. Het koningszegel, dat in rood kaarsvet was aangebracht, bestond uit een kroon bovenop een kring van de vier natuurelementen: een opgerold krulletje in de vorm van een windhoos voor het element Lucht, een boomblaadje voor Aarde, een druppeltje voor Water en een vlammetje voor Vuur. Nadat hij het koningszegel had gezien en de brief had teruggegeven, zei de poortwachter: 'Okeitik de Verzamelaar is niet in de stad, maar ik zal u toegang bieden en u vrijgeleide geven tot aan het paleis.'

'Dank u, heer poortwachter.' Baltigo boog licht het hoofd en bracht een hand naar zijn borst als teken van respect voor de wachter.

Die antwoordde: 'Geen dank. U komt maar beter vlug naar binnen, het is een felrode zonsondergang.' Hij draaide zich om, hief zijn rechterhand en wees naar het oosten. 'U volgt de grote weg en komt zonder moeite bij het paleis van de Verzamelaar. Heer Okeitik is er niet, maar zijn dienaar zal u waarschijnlijk ontvangen.' Waarna de wachter, nadat Baltigo hem was voorbijgegaan, nog even het

hoofd naar buiten stak en rondkeek. Daarna sloot hij de poort, keek Baltigo na en dacht opnieuw aan die keer dat een Celestial over de poort was gevlogen en pijlsnel tot op de grond was gedaald. De wachter had zich toen zo snel als het licht naar de Celestial begeven en een pijl op zijn neus gericht, terwijl die nog gehurkt zat. Hij had dan in een razende furie gezegd: 'Niemand vliegt ongestraft over de poort, koning of niet.'

Hoofdstuk 3

Arachnatak de Spinner

Baltigo was er eindelijk geraakt. Morsmetak, de stad in steen. De weg voor hem was geplaveid met blinkend zwart obsidiaan dat hier en daar een barst vertoonde. Zover het oog reikte, zag je in verschillende richtingen de zwarte straat lopen. Het voelde voor hem daarentegen niet echt kil aan in vergelijking met de lijken in de stadsgracht. Overal waar hij keek, zag hij gebeitelde, gehouwe, uitgekapte of gestapelde stenen. Nergens een stukje hout of een boom, geen deuren of daken, geen vensters of tuintjes. De huizen stonden dicht tegen elkaar en waren gehouwen uit de opstijgende rotsen van de stad. De ruwe rotsachtige grijze steen waaruit elk huis bestond, was in zijn pure vorm behouden gebleven. De openingen die voor ramen en deuren moesten doorgaan, waren slordig uit de steen gekapt. Zonder afgesloten deuren of vensters kon hij goed naar binnen kijken en hij zag dat de woningen tot diep in de rotsen doordrongen en mee meanderden met de vorm van de stenen heuvels.

Fascinerend, dacht hij, hier wonen ze dus echt in huizen van steen. Nu begreep hij waarom ze Morsmetak de stad in steen noemden. Wat een verschil met Celenimbo! Zodra hij hier vandaan zou gaan, zou dat het eerste zijn wat hij zou doen nadat hij in Calex was aangekomen en Lago had geïnformeerd: recht naar boven vliegen, naar Celenimbo, om Siltaga alles te vertellen! Dit moest ze zelf ooit eens komen zien. Of hij bracht haar mee. Dan zou ze ook

eens wat anders zien dan Celenimbo, Calex of Dorak.

Siltaga, ook een Celestial, was zijn beste vriendin en was eveneens een bode. Ze woonde in Celenimbo, de stad in de wolken, terwijl Baltigo in Calex woonde, de stad der koningen op de begane grond. Ook zij werd gezonden waar ze nodig was. In haar geval was dat meestal naar de Dorakwoestijn in het westen of soms naar Calex, dat zich recht onder Celenimbo bevond maar toch een eindje vliegen was. Door aan haar te denken, vergat hij even dat hij als Celestial in Morsmetak een vreemde eend in de bijt was. Tot hij plots heel dicht bij een Necromancer wandelde, die dat op zijn beurt met één gebaar afdeed als een provocatie. Toen Baltigo te dichtbij kwam nam De Necromancer onmiddellijk het gevest van zijn maansikkelvormige zwaard vast. Strompelend ging Baltigo wat achteruit, stak zijn beide handen in de lucht en boog zijn hoofd naar voren om de Necromancer gerust te stellen dat hij geen kwaad in de zin had. Na enkele passen hief hij zijn hoofd weer en vervolgde zijn pad in de richting van het paleis van Okeitik de Verzamelaar.

Nadat de bode wat verder was gevorderd en de huizen met verwondering had bekeken, begon hij zich bewuster te worden van de gedaantes rondom. Hij had de vele starende blikken van de Necromancers maar sporadisch opgemerkt. In het flauwe licht van wat kaarsen of lantaarns kon hij de Necromancers in de stad niet goed zien, maar gaandeweg begon hij toch een aantal typische kenmerken te herkennen. De meeste Necromancers droegen een zwarte mantel en een zwartgrijze rok of zelfs twee zwartgrijze rokken boven elkaar. De grote rokken die ze droegen, mondden uit in scherpe punten die zweverig boven de grond opbolden. Hun bovenlichaam werd beschermd door een harnas dat met verschillende riempjes en gespen op zijn plaats werd gehouden. De ene had een ring met een klein doodshoofd aan de vinger, de andere een ketting met een amulet om de hals en weer een andere had een staf met een iets groter doodshoofd erop. Het groene licht dat uit de ringen, kettingen of doodshoofden scheen, bezorgde Baltigo een naar gevoel. Hij voelde zich stilaan minder op zijn gemak tussen al dat groen en zwart en haastte zich naar het einde van de hoofdweg. Verderop zag hij ook enkele Donkere Elfen uit het Eldenwaldbos. Ze waren kleiner, maar hadden in vergelijking met de

Necromancers, die koelte en killigheid uitstraalden, een uitstraling die meer in verbinding stond met de natuur. Rond hun armen en benen zat telkens een lang stuk boomwortel gewikkeld en rond hun borst twee platen van hard hout die als harnas dienden. Hun gezicht was witbleek en op hun wangen stonden zwarte strepen, van aan de puntige oren schuin over de wangen naar de neus en kin. Net als bij de ringen van een boom kon je de leeftijd van een Donkere Elf zien aan de strepen op zijn gezicht. Om de paar jaren kwam er een zwarte streep bij. Ze hadden grote, spitsige oren die uitmondten in enkele opstaande haren. Hun lange zwarte hoofdharen waren met donkergroene grashalmen doorvlochten tot een lange staart die ongeveer tot het midden van hun rug reikte. Rond hun midden droegen de meesten een gordel met daarin een dolk of een mes; anderen hadden dan weer een boog en een koker met pijlen van donkerbruin hout op hun rug. Ze droegen ook allemaal een korte capuchon die vooraan met een bruine koord was dicht gevlochten.

Er waren in Morsmetak veel minder Donkere Elfen dan Necromancers. Meestal bleven De Elfen in hun koele grotten onder de grond van het Eldenwaldbos. De stammen van de bomen van Eldenwald waren immens en het gebladerte bedekte het volledige bos. Het bladerdak was zelfs zo dicht dat er noch voldoende licht noch verse lucht de bodem kon bereiken. De weinige lichtstralen die toch doorheen het bladerdak schenen, vielen op een nieuwe laag van dicht opeen gegroeide bladeren en takken. In het Eldenwaldbos kon je behalve ongedierte niets levends terugvinden. Geen vee, gevogelte of gewassen.

De Donkere Elfen konden het goed vinden met de Necromancers van Morsmetak, omdat ze voor hun voorraden vaak de stad moesten intrekken. In ruil daarvoor beschermden de Donkere Elfen Morsmetak. De Necromancers hadden het in het verleden vaak aan de stok gehad met de Hoge Elfen van Latira en de Celestials van Calex en Celenimbo. Toen hadden de Donkere Elfen omwille van hun samenwerking altijd aan de zijde van de Necromancers gevochten.

Baltigo besepte plots dat ze allemaal klaar leken voor de strijd en vroeg zich af waarom ze eruitzagen alsof er elk moment een oorlog kon uitbarsten. Elke Donkere Elf of Necromancer die hij passeerde was tot de tanden gewapend. Hij liet de gedachte weer varen toen

hij dichter bij het paleis van Okeitik de Verzamelaar kwam.

Het laatste stukje van de hoofdweg liep licht naar boven en mondde uit in een grote trap die naar het paleis van de Verzamelaar leidde. De rand en de leuning van de trap waren in dezelfde zwarte obsidiaansteen afgewerkt. De trap kwam uit op het voorplein van het paleis met in het midden een grote poel gevuld met een zwarte vloeistof. In de vloeistof – het water had de kleur van pikzwarte olie – schitterden groene lichtjes in de diepte. De lichtjes zwommen afwisselend naar de oppervlakte, waar ze even bleven spartelen en flikkeren, en keerden dan terug. Wanneer de lichtjes bijna aan de oppervlakte waren, zag je pas dat het vlammetjes waren.

De Poel der Duisternis, dacht Baltigo. De poel van de Necromancers, waar zielen konden verblijven. Het zicht was afschrikwekkend en simpel tegelijk. Angstaanjagend door de gedachte dat er zielen in zwommen en toch majestueus omwille van het flikkerende groene spel van lichtjes. Eén enkel opstaand boordje van zwarte steen scheidde de vloeistof van de grond waarover Baltigo liep. Hij stapte om de donkere poel heen en ging verder in de richting van de grote poort die toegang gaf tot het Necromancerspaleis. Nog een laatste keer draaide hij zich even om. De zon was ondergegaan en opnieuw zag hij in de verte de stadswallen, badend in een groenachtig dampend licht dat vanuit de stad naar boven scheen. Het was afkomstig van de vele Necromancers die hun wapens in de aanslag hielden.

Hij draaide zich weer om naar de poort. Ze was gemaakt van toermalijn, een zwarte edelsteen die blonk als net gepoetst zilver. Het zwartgrijs van de poort schitterde fel in het flakkerende schijnsel van de toortsen die eromheen brandden. Ze rees hoog boven Baltigo uit en hij stond perplex te kijken naar het mysterieuze zwartgroene licht dat de poort uitstraalde. Het leek wel alsof iemand ze duizend keer met een vod had opgeblonken. Het voelde alsof hij in een grote gladde zwarte spiegel keek. Bovenaan deze poort waren net zoals aan de stadspoort scherpe punten in de edelsteen aangebracht. Zonder dat hij het besepte, was de poort stilaan langs beide kanten richting de binnenplaats opengegaan, op het moment dat er witgroene dampen begonnen van op te stijgen. Op de binnenplaats stond een vrouw met één hand uitgestrekt in

de richting van de poort, terwijl ze enkele woordjes mompelde die hij niet kon verstaan. Ze stond in het midden van het plein, waar de binnenplaats door vier afgebakende paadjes werd doorkruist. Ze staaarde naar de grote zwarte poort met haar rechterarm nog altijd uitgestrekt, haar handpalm naar beneden gedraaid en haar vingers gekromd alsof ze een onzichtbare bol vasthield. Haar vingers maakten kleine krampachtige bewegingen. Op dat moment keek Baltigo achterom en zag dat de poort zich opnieuw begon te sluiten en dat de walmpjes begonnen te verdwijnen. Zij doet dat met haar handen, dacht hij, en keek haar opnieuw aan. De vrouw stond op hem te wachten terwijl hij langs het paadje verder naar haar toe wandelde. Ze had een lange zwarte mantel aan, zoals de poortwachter. De mouwen van haar mantel vielen in een grote boog voor haar midden rond haar in elkaar gevouwen handen. Ze had een bleek gezicht met ingevallen wangen en aan elk oog een dikke diagonale zwarte streep die van aan de zijkant van haar voorhoofd tot op het puntje van haar neus leek te lopen. Toen hij dichterbij kwam, zag Baltigo niet alleen de twee zwarte hoofdlijnen op haar gezicht, maar ook zes andere fijne zwarte lijntjes op haar wangen, als de poten van een spin. Ze was noch een Necromancer, noch een Donkere Elf. Ze was een spinner, een specifieke groep volgelingen binnen het volk van de Necromancers.

‘Welkom in Morsmetak, Baltigo!’ zei de vrouw met een stem die leek op een echo in een waterput, terwijl ze haar hoofd lichtjes naar achteren kantelde en zo meer volume produceerde. ‘Ik ben Arachnatak, de dienaar van Okeitik de Verzamelaar.’

Baltigo stond perplex en wist niet meteen hoe hij moest reageren. ‘U ... u kent mijn naam?’

Arachnatak was verbaasd over het antwoord dat ze kreeg. Ze sperde lichtjes haar ogen met een verwonderde blik en vroeg: ‘Is dat hoe we elkaar begroeten dezer dagen, heer Baltigo?’

Baltigo werd van zijn stuk gebracht en excuseerde zich. ‘Mijn excuses, dame Arachnatak! Ik ben inderdaad Baltigo, een bode van koning Lotengo en koningin Oliniga. Mijn dank om mij te verwelkomen in de stad in steen. Ik breng nieuws van de koningin.’ Hij bracht zijn rechterhand opnieuw naar zijn borst en maakte ook weer een klein knikje met zijn hoofd.

Baltigo wilde een tweede keer vragen hoe het mogelijk was dat ze hem kende, maar ze was hem voor. ‘Bent u niet bekend met de wijze waarop Necromancers en Donkere Elfen communiceren?’ vroeg Arachnatak met een zachtere stem, nadat ze van Baltigo de verwachte excuses had gekregen.

‘Nee, dat ben ik niet. Hoe kent u mijn naam?’

‘De raaf van de poortwachter was u voor, heer Baltigo. Hij hield u vanuit de lucht in de gaten. Als Celestial had u zelf ook naar hier kunnen vliegen, is het niet?’ Arachnatak deinsde er niet voor terug om te provoceren. Elke vraag die ze stelde, had altijd wel een onderliggend doel. Ze wilde vooral weten wat voor iemand Baltigo was en of hij de gebruiken van de stad kende. Een daarvan was dat het verboden was voor een Celestial om boven Morsmetak te vliegen.

‘Ik hou van het contact met de grond, mevrouw. Ik wandel graag. En ik wilde geen ophef veroorzaken door boven de stad te vliegen. Ik weet dat dat gevoelig ligt.’ Ondertussen vroeg hij zich af waarom hij de raaf onderweg naar het paleis geen enkele keer had gezien.

‘Daar heeft u goed aan gedaan, dat is inderdaad verboden. Het had u de toorn van de Donkere Elfen op de hals kunnen halen. Maar dat terzijde. U heeft belangrijk nieuws, zegt u?’

‘Dat klopt. Ik breng slechte tijdingen vanuit Calex en ik had graag met Okeitik de Verzamelaar gesproken en hem de brief van de koningin overhandigd.’ Waarna Baltigo uit gewoonte weer een hoofdknikje maakte en zijn ogen tegelijkertijd even sloot om aan te geven dat hij op koninklijke zending was. Hij haalde de brief tevoorschijn, nam hem uit het zilveren elfenzakje en toonde hem aan de dienaar.

Arachnatak deinsde achteruit bij het zien van het zilveren geweven zakje waar de brief in zat en keek er schuin en argwanend naar. Ze wierp een blik op de brief en het zegel erop en zei: ‘Ik hoef die brief niet vast te nemen om te weten dat hij echt is. Het is goed zo. Berg hem maar weer weg.’

Een beetje verwonderd over wat net was gebeurd, stak Baltigo de brief terug in het zakje en in zijn mantel. Hij vroeg zich af waarom ze zo’n afschuw had voor het zilveren zakje.

Arachnatak draaide zich om richting het paleis en zei met

dezelfde diepe echo: 'Volg mij, ik breng u naar uw vertrekken waar u de nacht kunt doorbrengen in afwachting van de komst van de Verzamelaar.'

Baltigo vroeg over haar schouder heen: 'Zal ik Okeitik vanavond nog kunnen spreken, denkt u?'

'Dat hangt van Ratik af, zijn leerling. Hij en de Verzamelaar hadden een zielstocht uit te voeren in het Eldenwaldbos'. Ze bewoog zich daarna schuifelend als een spin met snelle bewegingen naar het paleis. Ze begeleidde Baltigo verder naar een slaapvertrek op de derde verdieping.

Arachnatak opende de deur en zei: 'Laat uw slaap toch niet verstoren op een nacht als deze. De zon is al volledig ondergegaan en als het u een troost kan zijn, de rode zonsondergang heeft niet altijd nare gevolgen. Ik weet dat u als Celestial daar ook mee bezig bent, maar de verhalen kloppen niet altijd. Goedenacht.' Ze trok de deur van de kamer dicht en begaf zich naar het oosterterras van het paleis, waar Okeitik en Ratik elk moment konden arriveren. Baltigo wachtte geduldig en keek vanop een vensterbank naar buiten. De zon was ondertussen inderdaad volledig ondergegaan, maar ze wierp nog altijd een flauw roodpaars licht boven de verre horizon. Hij dacht aan haar woorden over de zonsondergang terwijl hij zich opnieuw afvroeg waarom hij de raaf, die zijn komst had verraden, niet had gezien of gehoord. Hij is er niet geweest, ik heb hem niet zien vliegen. Hij was er gewoon echt niet.

Benieuwd naar het vervolg?

Na het lezen van deze eerste drie hoofdstukken zit je vast op het puntje van je stoel en wil je weten hoe het spannende plot zich verder ontplooft. Goed nieuws: je kunt het volledige boek nu bestellen voor slechts **€24,90**. Ga snel naar onze webshop op www.dekoningvancalex.be en bestel het vandaag nog! Je kan er binnenkort ook een mok, een tshirt, een bladwijzer, een warme hoodie of andere zaken bestellen.

Wacht niet te lang en zorg ervoor dat je als een van de eersten ontdekt hoe dit avontuur afloopt!

Koop je graag meerdere exemplaren om als cadeau te geven? Dan krijg je zelfs nog een heuse korting.

Bezoek zeker ook onze facebookpagina 'De Koning van Calex'.

En pssst, boek 2 'De Dwerg' is ook reeds in de startblokken gezet...

In 'De Koning van Calex - De Necromancer' volgt de lezer Baltigo de bode, een Celestial die op een belangrijke missie wordt gestuurd naar Morsmetak, de stad van de Necromancers. Deze meeslepende fantasy is gericht op jongeren en jongvolwassenen en neemt hen mee op een spannend avontuur vol intrige en magie.

Baltigo ontvangt een dringende boodschap van zijn broer Lago de Wijze, die hem vraagt om de Necromancer Okeitik de Verzamelaar te ontmoeten en een op handen zijnde oorlog te voorkomen. Bij zijn aankomst in Morsmetak ontdekt Baltigo dat de stad zich voorbereidt op strijd. Hij wordt geconfronteerd met gevaarlijke situaties, waaronder een aanslag op zijn leven door Okeitik. Na een spannende ontsnapping wordt Baltigo gered door de Koninklijke Garde en komt hij terecht in Celenimbo, de stad van de Celestials. Terwijl hij meer ontdekt over de duistere plannen van de Necromancers en de sterke bondgenootschappen die zijn gevormd, realiseert Baltigo zich zijn cruciale rol in een conflict dat de toekomst van de wereld bedreigt.

Kevin De Meersman heeft een grote liefde voor het fantasygenre, begonnen in de jaren '90 met de videogame 'The Legend of Zelda'. Zijn enthousiasme breidde zich uit door boeken, films en games. Nu brengt hij de wezens in zijn verbeelding tot leven door ze een eigen verhaal te geven.